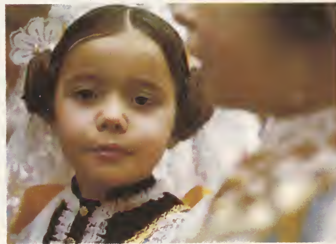

DEN *danske* STJERNE

Marts 1981 · 130. Årgang · Nummer 3

DEN danske STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Marts 1981
Årgang 130
Nummer 3

INDHOLD

Børnestjernen

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany

PBMA 0551 DA

Undervisning af guds børn

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Dette budskab er rettet til alle, som for tiden tjener i lederskabsstillinger i kirken, til dem, som engang kommer til at indtage sådanne stillinger, samt til dem, der følger deres lederskab.

Som medlemmer af kirken må enhver af

N. Eldon Tanner

os erkende vort individuelle ansvar for at fremme Guds rige, der er hans kirke på jorden. Der er visse grundlæggende ting, som vi må erkende for på ordentlig vis at påtage os og afvikle disse ansvar.

For det første må vi alle erkende, at vi allesammen er Guds åndelige børn, og jeg kan ikke forestille mig nogen bedre måde at forklare, hvem vi er, og hvorfor vi er her, end at citere ordene i den velkendte sang: „Jeg er Guds kære barn":

Jeg er Guds kære barn,
og han har sendt mig her,
har givet mig et jordisk hjem,
med far og mor så kær.

Jeg er Guds kære barn,
mit ønske stærkt og rent,
hjælp mig, så jeg forstår hans ord,
og før det er for sent.

Jeg er Guds kære barn,
velsignelser jeg får,
hvis jeg hans vilje gør hver dag,
til ham engang jeg når.

Kor: Led mig, før mig, gå du med mig,
hjælp at finde vej,
lær mig, hvad jeg gøre må,
for hjem til Gud at nå.
(„Syng med Mig" B-76;
Naomi W. Randall og Mildred T. Petit)

Det er et vidunderligt privilegium at være medlem af og at arbejde i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige under ledelse af en profet og at vide, at vi udfører vor himmelske Faders vilje. Jeg ved og bærer vidnesbyrd om, at præsident Spencer W. Kimball er Guds profet og leder hans kirkes arbejde på jorden i dag.

Efter min mening kan ingen modtage en højere kaldelse end den at være lærer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi er alle lærere på den ene eller den anden måde, hvad enten vi er blevet kaldede og indsatte som sådanne eller ikke. Frelseren selv var kendt som den største af alle lærere. Lad os prøve på enhver måde at efterligne ham og hans eksempel.

Mit hjerte røres altid, når jeg tænker på hans besøg hos dem, der boede i Amerika. Historien herom, andre beretninger om hans liv, og hans lignelser er det bedste middel, jeg kender, til at hjælpe os til at forstå, at Jesus Kristus virkelig lever, at han er interesseret i os, at han elsker os, og at hans ønsker, at vi skal gøre det rigtige, for at vi kan blive lykkeligere.

Der er bestemt ikke nogen bedre måde at fremhæve for børn – og vi er allesammen børn i vor himmelske Faders øjne – Jesu store kærlighed og omsorg for dem, end at læse skriftens beretning om hans besøg hos folkene i Amerika.

„Og han befalede dem at hente deres små børn.

Og de kom med deres små børn og satte dem ned på jorden rundt omkring ham, og Jesus stod midt iblandt dem, og mængden gav plads, indtil de alle var blevet bragt hen til ham.

Og efter at alle var blevet bragt hen til ham, og medens Jesus stod i midten, befalede han mængden at knæle ned på jorden.

Og da de havde knælet ned på jorden, sukkede Jesus ved sig selv og sagde: Fader,

jeg er bekymret for ugudeligheden blandt dette folk, som tilhører Israels hus.

Og da han havde sagt disse ord, knælede han også ned på jorden; og se, han bad til Faderen, men det, som han bad om, kan ikke beskrives; og folket, som hørte ham, bevidnede det.

Og på denne måde vidnede de: Aldrig før har øjet set og øret hørt sådanne store og vidunderlige ting, som det, vi så og hørte Jesus sige til Faderen.

Og ingen tunge kan udtale, og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os.

Og da Jesus var holdt med at bede til Faderen, rejste han sig; men så stor var de forsamledes glæde, at de var overvældet.

Og Jesus talte til dem og bød dem stå op.

Og de rejste sig op fra jorden, og han sagde til dem: Salige er I for jeres tros skyld. Og se, min glæde er nu fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han atter;

og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små!

Og da de hævede blikket mod himlen for at se, da så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem." (3. Nephi 17:11–24)

Kan I tænke jer et smukkere billede eller en mere vidunderlig oplevelse? Denne historie fortæller os, at Herren elsker os, og at engle vogter over os. Vi lærer også, at vi kan bede til en kærlig himmelsk Fader, som hører og besvarer vore bønner. En af de mest effektive måder at påvirke vore børns tanker og levevis er at bringe gode tanker til dem i form af gode historier, billeder og idealer.

Vi er meget heldige at vi som medlemmer af kirken, kan bære vidnesbyrd udover enhver tvivl om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at de personligt er interesserede i os, og at vi har det sande og evige evangelium. Lad os leve sådan hver eneste dag, at andre kan se på os, at vi har et sådant vidnesbyrd; at der ikke findes tvivl i vort sind; at vi elsker Herren vores Gud af hele vort hjerte, hele vor sjæl og hele vort sind og af al vor styrke; samt at vi er beredte til at tjene ham i alle forhold. Han har sagt:

„Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders bud og bliver i hans kærlighed." (Joh. 15:10)

Jeg har mange gange i mit liv set og fået beviser for sandheden i opfordringen og løftet, der blev givet af Herren med disse ord:

„Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:33)

Det er så let i dag at være mere interesseret i verdslige forhold og i nydelsen af verdslige ting, end til stadighed at være religiøs og først søge Guds rige og hans retfærdighed. Det er derfor i højeste grad vigtigt, at vi altid er opmærksomme og husker på, at man underviser mere effektivt gennem eksempel end ved at formane. Lad os aldrig glemme den gamle sentens: „Dine handlinger taler så højt, at jeg ikke kan høre, hvad du siger."

Hvilken storslået verden det ville være, hvis lederne i hver eneste organisation kunne leve, så de med rette kunne sige: „Kom, følg mig," sådan som Frelseren sagde, og vide, at vor Faders børn bliver ledet på sandhedens og retskaffenhedens stier.

Det gør altid indtryk på mig – det vers, som jeg lærte for mange år siden:

Jeg er barnet.
Du holder min skæbne i dine hænder.
Du afgør stort set, om jeg skal have succes eller fiasko.
Jeg beder dig lære mig det, som vil bringe mig lykke.
Jeg trygler dig – oplær mig, at jeg må blive til velsignelse for verden

Hvis vi kan leve sådan og ved vort eksempel og vor tale belære sådan, at vi kan hjælpe andre med at gøre verden til et bedre sted at leve, vil vi have opfyldt en del af vort ansvar overfor vor himmelske Fader. Må vi allesammen bestemme os til, at gøre dette.

„Din bestandige ledsager"

Helligåndens lovede velsignelser

Spencer J. Condie

I sidste del af Frelserens gerning på jorden begyndte han at forberede sine apostle på sin uundgåelige bortgang. Han forsikrede dem: „Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid." (Joh. 14:16)

„Hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer; men når jeg går herfra, så vil jeg sende ham til jer." (Joh. 16:7)

Skønt disse bemærkninger var rettet til apostlene i den oprindelige kirke, ud-

strækkes Herrens løfte til ethvert medlem af kirken. Afhængig af den enkeltes værdighed kan Helligånden forblive hos forældre og børn, hjemmelærere og besøgslærerinder, såvel som apostle og profeter.

I den gribende afhandling om Trøstermanden, der så dygtigt er nedskrevet af den elskede Johannes, forklarede Herren ret udførligt nogle måder, hvorpå Helligånden kan øve indflydelse i vort dagligliv. De efterfølgende sandfærdige beretninger illustrerer denne indflydelse.

„Nogle af Guds mest udvalgte tjenere – Enok, Moses og Elijah – var dårlige til at tale. Og selv om et betagende udseende og gode talegaver er ønskværdige egenskaber, når man skal prædike evangeliet, så er det dog Helligånden, ikke sætningens opbygning, der forårsager omvendelse."

„Jeg vil ikke efterlade jer faderløse" (Joh. 14:18)

En trist stemning herskede over de tilstedeværende ved begravelsen af en ung mor, der var død i barselsseng. Højtideligheden havde været storslået, men mange, som den dag var samlet, følte bitterhed. Hvordan kunne en kærlig Fader i Himlen tillade, at en så kærlig ung mor skulle dø, efterladende fire små børn, som nu måtte opdrages af en sørgende far alene?

Ved slutningen af det egentlige program rejste den unge far sig og gik op på talerstolen. „Jeg kan mærke jeres sorg og bekymring," sagde han stille, „men der er noget, jeg bør fortælle jer som trøst. Den første time, efter at min hustru var død, anede jeg ikke, hvordan jeg skulle kunne holde det ud – hvordan jeg overhovedet kunne fortsætte uden hende. Men så fyldte en vidunderlig, stille følelse mig dybt ind i sjælen, og siden da har jeg været fast overbevist om, at alting nok skulle gå. Lad være med at bekymre jer om os, vi skal nok klare os igennem."

Den samme trøsterige fornemmelse spredtes over forsamlingen. Alle gik trøstede hjem.

„Han skal overbevise om synd" (Joh. 16:8)

I sin pragtfulde, afsluttende tale instruerede kong Benjamin de hellige om, at for at overvinde det naturlige menneske må vi „underkaste (os) den Helligånds ledelse" (Mosiah 3:19). Alma hentydede også til den kendsgerning, at Helligånden aktivt søger at hjælpe os med at overvinde vore synder, da han opmuntrer sine brødre til „ikke mere (at) stride mod den Helligånd" (Alma 34:38).

Her er en sandfærdig beretning om en midaldrende forretningsmand, som meget levende følte Trøstermanden opfordre sig til at gøre godt.

Bror Jensen (navnet ændret) havde i mange år været plaget af en uovervindelig trang til at ryge. Han ønskede ivrigt at være aktiv i kirken, men på én eller anden måde var denne vane en tilsyneladende uovervindelig hindring mellem ham, Herren, og aktivitet i kirken.

En blæsende vinterdag, da han befandt sig på sit arbejde, nedtrykt over sin manglende evne til at lade være med at ryge den ene cigaret efter den anden, følte han

en stilfærdig åndelig tilskyndelse, som fik ham til at forlade sit arbejde. Han fortalte sine funktionærer, at han ville være væk resten af dagen. Til trods for det kolde vejr og den dybe, nyfaldne sne begav han sig til fods ind i en afsidesligende bjergdal. Besluttet på at ville søge Herren et sted, hvor han kunne være alene, så han kunne udtale sine ønsker højt, søgte han stedse højere op, indtil sneen gik ham til hofterne, og han ikke kunne gå længere.

På det sted anråbte han Herren i stor ydmyghed. Han bønfaldte Herren om at styrke ham, så han kunne frigøre sig fra den frygtelige magt, nikotinen havde over ham. Efter en kraftig bøn rejste han sig som et nyt menneske.

Kæden var brudt. Han havde søgt sandheden, og sandheden havde gjort ham fri. Seks måneder senere blev han kaldet som biskop i sit ward. Han udførte sin tjeneste trofast og godt.

„Han skal . . . minde jer om alt" (Joh. 14:26)

Den vordende professor havde kæmpet sig frem i årevis gennem forskellige grader i håb om at opnå en grad ved ét af nationens ledende universiteter. Han havde forberedt sig omhyggeligt til sine sidste, mundtlige eksaminationer. Han og hans hustru havde fastet og bedt intenst i adskillige dage. De bad om at Herrens Ånd måtte ledsage ham under hans kommende eksamen og prøvelsens tid.

Natten før sin mundtlige overhøring kunne denne unge mand ikke sove, men vendte og drejede sig i sengen. Men idet han langsomt begyndte at falde til ro, så han for sit indre øje de spørgsmål, som han ville få stillet den næste morgen. Han begyndte mentalt at forberede svarene til hvert spørgsmål, efterhånden som de viste sig for ham.

Næste morgen mødte han til eksaminationen til den fastsatte tid. Til hans behagelige overraskelse var det første spørgsmål, der blev stillet ham af censor-komitéen det første spørgsmål, han havde haft i tankerne den foregående nat. Og efterhånden som eksaminationen gik videre, blev spørgsmål efter spørgsmål stillet i samme rækkefølge, som de var blevet stillet natten før. Det er vel overflødigt at sige, at han klarede eksamen med udmærkelse. Han havde helliget sit liv og sin profession til tjeneste for Herren.

„Helligånden overfører (evangeliet) til menneskehjertet" (2. Ne. 33:1)

Den kønne unge amerikaner havde kun været i Tjekkoslovakiet nogle få uger. Helt uden sprogpraksis var han kommet for at prædike evangeliet til tjekkerne på deres eget sprog. Nu var tiden kommet for hans første tale til en gruppe hellige og interesserede undersøgere. Hans mere erfarne kammerat havde arbejdet flittigt med at hjælpe ham med at skrive sin tale, og havde også fremskaffet en fonetisk læsehjælp for at gøre udtalelsen af det vanskelige sprog lettere. Nu måtte han imidlertid stå alene overfor forsamlingen.

Den unge mand begyndte at tale og seniorkammeraten led i stilhed, mens hans kammerat hele tiden overtrådte enhver grammatikalsk regel i det tjekkiske sprog. Men alting var dog ikke tabt, for hans udtale var så mærkværdig, at kun få af tilhørerne kunne forstå, hvad han prøvede på at sige.

Efter mødet følte den unge ældste sig noget flov og skuffet, indtil en kvindelig undersøger kom hen til ham. Med tårevædede kinder og rystende stemme fortalte hun han (gennem en tolk): „Jeg følte, at alt det, du sagde, var sandt – jeg ønsker at blive døbt." Løftet i Mormons Bog siger,

at „når et menneske taler ved den Helligånds kraft, overfører denne kraft det til menneskehjertet." (2. Ne. 33:1)

Nogle af Guds mest udvalgte tjenere – Enok, Moses og Elijah – var dårlige til at tale. Og selv om et betagende udseende og gode talegaver er ønskværdige egenskaber, når man skal prædike evangeliet, så er det dog Helligånden, ikke sætningens opbygning, der forårsager omvendelse.

„Talsmanden – skal lære jer alle ting" (Joh. 14:26)

Det unge par så ængsteligt på hinanden, da de fire distingveret udseende brødre kom ind i deres hjem og anbragte sig i sofaen. Moderen rokkede stilfærdigt tvillingerne, der var kommet til verden et par måneder tidligere, mens to ældre børn, tre og fem år gamle, stirrede undersøgende på mændene med det ærlige udseende.

Nu talte stavspræsidenten: „Søster, hvad ville du mene, hvis vi fortalte dig, at Herren har kaldet din mand til biskop for et helt nyt ward i Zion?"

Hun så på sine fire små børn og kunne ikke lade være med at tænke på de øgede opgaver, hun ville få, når hendes mand skulle passe alle en biskops pligter. Men uden betænkning svarede hun: „Hvis det er, hvad Herren ønsker, vil jeg støtte min mand på enhver måde, jeg kan."

Hendes unge ægtemand havde nok tænkt sig, at en sådan kaldelse kunne komme en dag – måske når han blev 40 eller 50, og han havde forberedt sig tilstrækkeligt. Men nu var han ikke engang 30. Og selv om Ånden for et par dage siden havde antydet over for ham, at kaldelsen ville komme, så følte han sig fuldstændig utilstrækkelig og helt overvældet.

Han tilbragte adskillige søvnløse nætter, hvor han spekulerede over kaldelsens omfang. Hvordan bærer man sig ad med at organisere et nyt ward? Hvordan kunne han være sikker på, hvem Herren ønskede som hans rådgivere, funktionærer og lærere i hjælpeforeningen, som hjemmelærere, lærere i søndagsskolen, kordirigent og redaktør af wardets nyhedsblad? Han kunne ikke frigøre sig for en foruroligende, tom følelse.

> Han bønfaldt Herren om at styrke ham, så han kunne frigøre sig fra den frygtelige magt, nikotinen havde over ham. Efter en kraftig bøn rejste han sig som et nyt menneske.

Og så, nogle dage senere, mødtes alle stavens biskopper med stavspræsidentskabet. Ældre, erfarne biskopper gav råd og anbefalinger, og den unge biskop fik instruktionshåndbøger, en oplæringshåndbog, præstedømmebulletiner og andet nyttigt materiale. Medlemmer af stavspræsidentskabet kom med gode råd, der var udtryk for rige erfaringer med arbejdet i mange forskellige egenskaber i kirken. Alle brødrene knælede sammen i bøn og nedbad Herrens Ånd til at lede og hjælpe dem i deres forvaltning som almindelige dommere i Israel.

Senere mindedes biskoppen, at da han den dag kørte hjem, følte han stærkt Åndens tilstedeværelse. På samme måde, som når ens ben sitrer, når det anbringes i en akavet stilling alt for længe eller blodet strømmer ind i en hånd eller en fod, der har „sovet", således var Åndens indtrængen fysisk mærkbar. Tillid og trøst kom til

ham. Han var nu ivrigt optaget af Herrens arbejde.

I de følgende år kunne biskoppen glæde sig over Helligåndens følgeskab, når hundreder af afgørelser skulle træffes med hensyn til de helliges velfærd i hans ward. Han lærte også den uhyre vigtige lektie, at „præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges *uden* ved retfærdighedens grundsætninger" (L&P 121:36, fremhævelse tilføjet).

Det er en nøgle, der er nødvendig at have for at få Helligåndens og præstedømmets guddommelige krafts indflydelse. På den anden side, hvis vi „forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed, eller øver kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves." (L&P 121:37)

Hvordan bevarer vi Helligåndens indflydelse?

I vor tids åbenbaring forsyner Herren os med en plan for eller opskrift på, hvordan man bevarer Helligånden, således at Trøstermanden vedblivende kan være hos os:

„Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed." (L&P 121:45–46; fremhævelse tilføjet)

Jeg har et spørgsmål

Spørgsmål af almen evangelisk interesse, besvaret som vejledning og ikke som officiel meddelelse om kirkens politik.

L. Carry Hiller
biskop i Taylorsville Niende Ward, Taylorsville Utah Centrale Stav og redaktør for Interrnational Magazines (Stjernen), svarer:

Hvornår bør jeg undlade at tage nadveren?

For at kunne besvare det spørgsmål, må vi først gennemgå nogle meget vigtige kendsgerninger. Af alle de byrder, vi mennesker bærer i dette liv, er synd så langt den tungeste. Og at få den byrde løftet af skuldrene, ved at følge de nødvendige skridt i omvendelse, er én af de mest tilfredsstillende, sjælsopløftende oplevelser nogen kan få. Havde det ikke været for Frelseren og hans sonende offer, ville vi ikke blot have været nødt til at bære syndens byrder i dette liv men gennem hele evigheden. Vi ville være afskåret fra Guds nærvær og være underkastet Satans vilje.

Ord kan ikke tilstrækkeligt udtrykke soningens store betydning i vor tilværelse. Men Herren har givet os en ordinanse, der vedvarende skal minde os om soningen og hjælpe os til at udvikle en vedvarende og stedse voksende påskønnelse af den.

Jesu Kristi død og opstandelse betyder, at alle mennesker på jorden en dag vil opstå. Men soningen for synd gælder kun dem, som anerkender Jesus Kristus, omvender sig fra deres synder og bliver døbt på den rigtige måde og af den rigtige myndighed. Tilgivelse af synder kommer gennem Kristi soning

og gennem vor omvendelse. Dåbshandlingen er et middel, hvorved vi viser, at vi indgår en pagt med Herren.

Sædvanligvis har vi ikke styrke nok til at forblive helt syndfrie efter dåben, så vi må vedblivende gøre brug af principperne for tro og omvendelse. For at hjælpe os med at holde den store soning levende i vore hjerter og tanker, og sætte os i stand til at forny vore pagter, som vi indgik i dåben, har Herren indstiftet nadveren.

Nadverens symboler minder os om Frelserens brudte legeme og det spildte blod, og i nadverbønnerne gentages de pagter, som vi indgik i dåben. Det er, at vi (1) påtager os Jesu Kristi navn, (2) altid ihukommer ham, og (3) vil holde hans befalinger. Til gengæld lover Herren, at vi altid vil have hans Ånd hos os.

Ligesom det kræves af os, at vi skal omvende os før dåb, kræves det at vi omvender os, før vi tager nadveren. I Mormons Bog læser vi: „Se til, at I ikke bliver døbt uværdige; se til, at I ikke uværdigt deltager i Kristi nadver." (Mormon 9:29)

Herren har befalet os at blive fuldkomne, og nadveren er en vigtig del af fuldkommengørelsesprocessen. Hvis vi i løbet af hver uge søger at overvinde vore synder og berede os til at tage nadveren den følgende søndag, luger vi gradvis synd ud af vor tilværelse. Vores samvittighed bliver mere følsom, efterhånden som vi bliver mere opmærksomme på Helligåndens tilskyndelser. Med andre ord, når vi bestandigt mindes Frelseren og stræber efter at holde hans befalinger, har vi Helligånden med os som lovet.

Og så spørgsmålet, hvornår bør man undlade at tage nadveren? Da nadveren er en del af fuldkommengørelsesprocessen, forventer Herren bestemt ikke at vi skal være fuldkomne, før vi tager den. På den anden side indeholder skirfterne advarsler om ikke at deltage uværdigt, sådan som allerede sagt. Da Frelseren talte til sine disciple i Amerika, sagde han: „I (må) ikke med vidende og vilje . . . give nogen lov til uværdigt at spise og drikke af mit kød og blod, når det bliver uddelt;

thi den, der spiser og drikker mit kød og blod uværdigt, spiser og drikker til sin sjæls fordømmelse." (3 Ne. 18:28–29)

Paulus kom med en lignende advarsel til korinterne. Og med den advarsel giver han os endnu et stikord med hensyn til, hvordan vi kan vide, om vi bør eller ikke bør tage nadveren. Paulus sagde: „Enhver må *prøve sig selv* og så spise af brødet og drikke af kalken." (1. Kor. 11:28; fremhævelse tilføjet)

Af det Frelseren fortalte nephiterne, forstår vi, at de, der administrerer nadveren, har ansvar for ikke at tillade dem, der er uværdige, at tage nadveren. Som den præsiderende myndighed i wardet falder dette ansvar på biskoppen. Et menneske, der kommer til biskoppen for at tilstå en synd, kan tilrådes af biskoppen ikke at tage nadveren i en bestemt tidsperiode – afhængig af syndens alvor, omfanget af omvendelse og andre faktorer, som kun biskoppen kan afgøre i hvert enkelt tilfælde. De, som af en kirkeret er udelukket af fællesskabet eller kirken, er automatisk også udelukket fra at tage nadveren, indtil de genindsættes eller gendøbes.

Og ifølge det Paulus fortæller os, har vi et stort ansvar for at prøve os selv for at se, om vi er værdige til at tage nadveren. Det er klart, at hvis

vi er skyldige i en synd, der er alvorlig nok til at kræve tilståelse overfor biskoppen, bør vi ikke deltage i nadveren, før sagen retteligt er opklaret. „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." (L&P 58:43)

Hvis nogen efter selvransagelse er i tvivl om de har noget at tilstå, vil jeg opfordre de pågældende til at tale med biskoppen om det. Han er interesseret; han bevarer fortroligheden. Han kan hjælpe jer til at se forholdet i det rette perspektiv og til at forstå, hvad I må gøre for at få tilgivelse og igen føle godt med jer selv.

Og hvad så med forhold, der ikke nødvendigvis kræver tilståelse? Her må vi se ind i vor egen sjæl. Er vi opmærksomme på vore synder, og prøver vi på at overvinde dem? Har vi virkelig omvendt os? Er vore hjerter fyldte med had eller vrede eller bitterhed mod en anden, eller føler vi fred i os selv? Lever vi mere retskaffent denne uge end i sidste? Påskønner vi virkelig, hvad Frelseren gjorde for os? Det er nogle af de spørgsmål, som vi bør stille os selv, før vi tager nadveren. Jeg tror, at hvis vi virkelig er interesseret, ligger svaret i vore egne hjerter.

Hvis man tænker over det og spørger sig selv: „Er jeg værdig?", er man på en måde langt forude for dem, der rent rutinemæssigt deltager uden at tænke over det. Og hvis man har mod til ikke at tage nadveren, når man føler sig uværdig, har man taget et meget betydningsfuldt skridt i omvendelsesprocessen, fordi man er begyndt at interessere sig mere for, hvad Herren mener om én, end hvad andre mennesker mener.

Søndagsskolens lektiebog for seniorklassen for 1967–68 indeholder denne værdifulde udtalelse: „Hvis et menneske *finder sig selv* uværdig og *ikke omvender sig,* bør han overvære nadvermødet og have mod nok til ikke at tage nadveren. De tilstedeværende, som ser en anden undlade at tage nadveren, bør ikke spekulere over årsagerne dertil. Vi bør alle acceptere andres ret til at lade nadveren passere forbi, hvis de føler de ikke bør tage den. Man bør hverken undlade at deltage i nadvermødet, hvis man ikke er værdig til at tage nadveren, eller tage nadveren, fordi man føler et socialt pres (hensyn til andres meninger). Man bør ikke „spise og drikke til sin sjæls fordømmelse" (fremhævelse tilføjet).

DEN RETURNEREDE VELSIGNELSE

Hans-Wilhelm Kelling

For adskillige år siden, da jeg virkede som præsident over den tyske München mission, havde jeg en usædvanlig oplevelse, der styrkede min tro. Jeg havde som sædvanlig møde med mine to assistenter, ældste Bryce Betteridge og ældste Gregory Smith. For at fremhæve et bestemt punkt henviste jeg til en oplevelse, jeg havde haft 20 år tidligere som ung missionær i Trenton i staten New Jersey, USA. Da jeg nævnede den by, udbrød ældste Smith forbavset, at han var født netop i den by, og spurgte hvornår jeg havde virket der. Jeg svarede: „I 1954." Hans ophidselse steg – det var det år, han var født. Så spurgte jeg om hans familie og forstod pludselig, at jeg havde spillet en vigtig rolle i denne unge mands liv. Og hurtigt stod omstændighederne klart for mig.

Der var ikke mange medlemmer af kirken i Trenton, da min kammerat og jeg blev kaldet til at oprette en gren der. Men Herren velsignede os, og vi underviste og døbte adskillige familier. Grenen begyndte at vokse.

En dag kom søster Smith, ét af grenens medlemmer, hvis mand ikke var aktiv dengang, og bad om en særlig velsignelse. Hun var i omstændigheder og lægerne var bange for visse komplikationer i svangerskabet. I henhold til Herrens råd i skrifterne og med stor tro på Herren og hans præstedømme, kom søster Smith for at få hjælp.

Jeg nedskrev hændelsen i min missionærdagbog og kan endnu genkalde mig den ro, jeg følte, da jeg beseglede salvelsen. Under indflydelse af Helligånden lovede jeg søster Smith, at der ikke ville komme nogen komplikationer, og at bar-

net ville blive født sundt og stærkt, og at det ville komme til at tjene Herren.

Snart efter blev jeg forflyttet, men jeg vil aldrig glemme, at jeg nogle måneder senere traf søster Smith ved en distriktskonference. Hun lagde et dejligt, sundt drengebarn i mine arme. Endnu i dag husker jeg den varme, den taknemmelighed, den ydmyge stolthed og den styrke fra præstedømmet der gennemstrømmede min sjæl. I min dagbog skrev jeg, at selv om jeg endnu ikke vidste, hvordan det føltes at være far, må det have været noget lignende det, jeg følte for den lille dreng den dag.

Efter min mission mistede jeg kontakten med ægteparret Smith og deres søn. Men da jeg sad i missionshjemmet i Tyskland med ældsterne Smith og Betteridge, kom disse dejlige og smukke minder tilbage i hukommelsen. Kunne dette være den samme dreng, som jeg havde holdt i mine arme 21 år tidligere? Jeg spurgte ældste Smith, om hans mor nogen sinde havde fortalt om en usædvanlig begivenhed i forbindelse med hans fødsel. Han svarede bekræftende, men jeg bad ham skrive til sin mor og bede om detaljer. To uger senere kom svaret. Hun skrev, at en ældste Kelling, en missionær fra Tyskland, havde givet hende en velsignelse og at hendes søns fødsel som følge deraf forløb normalt.

Det er vanskeligt at finde ord for, hvad jeg da følte. Herren returnerede en velsignelse til en ydmyg tjener, hvilken han havde udtalt for mange år siden. „Kast dit brød på vandet, thi du får det igen, går end lang tid hen." (Præd. 11:1)

Lige på det tidspunkt der i Tyskland var den unge mand, som jeg havde hjulpet 21 år tidligere. Vi arbejdede sammen i Herrens vingård og han hjalp mig i min hellige kaldelse. Gennem Herrens præstedømmes kraft havde ældste Smith fået ikke blot livet men også sundhed, energi og stor tro – altsammen noget, som han benyttede i sin tjeneste for Herren.

Glæde, undren og taknemmelighed over Herrens måde at styre på fyldte min sjæl. Jeg vidste ikke, at ældste Smith var født i Trenton, da jeg kaldte ham som min assistent. Under mig havde jeg 200 missionærer, og jeg vidste ikke, hvor hver enkelt var født. Jeg ved, at ældste Smith var kaldet gennem inspiration til at være assistent for mig. Det var ikke tilfældigt, at han var blevet sendt til missionen i München. Det var ikke tilfældigt, at jeg nævnede Trenton, New Jersey, i vort møde, og at ældste Smith reagerde derpå.

Og hvad var så resultatet af alt dette? Ældste Smiths vidnesbyrd om evangeliet og hans kaldelse blev styrket. Mit eget vidnesbyrd om præstedømmets kraft blev bekræftet. Jeg følte i mit inderste vor himmelske Faders venlighed overfor os – han havde barmhjertigt og mildt givet magtfuld opmuntring og forsikring til en tjener for at hjælpe ham med at udføre en højst udfordrende opgave.

TANKER DER BØR TÆNKES OVER

Ældste Hugh W. Pinnock
De Halvfjerds' første Kvorum

Der findes tanker, som man bør tænke over. Og gør vi det, vil vores tid på jorden blive rigere og mere spændende.

Hvad er det for tanker? Lad mig nævne tre. Den første er denne: *Hvad du vil blive, er du nu ved at blive.* I Shakespeares *Hamlet* siger Ophelia: „Vi ved, hvad vi er, men ikke, hvad vi kan blive." (4. akt, 5. scene,

Spencer W. Kimball og hans missionærkammerat, L. M. Hawkes fotograferet i juni 1915 i St. Louis, Missouri.

i V. Østerbergs oversættelse) Da evangeliet endnu ikke var gengivet i det 17. århundrede, vidste selv Shakespeare ikke rigtigt, hvad et menneske kunne blive; men vi ved det, og denne viden føjer en dimension til vor tilværelse, der er umulig at forstå uden Jesu Kristi evangelium.

Spencer W. Kimball blev profet ikke bare den 27. december 1973, men til dels, da han var ung, fordi han beredte sig til det, der skulle ske. Vi er ved at blive ophøjede i dag gennem vore handlinger, gennem de tanker, vi tænker, og gennem de ord, vi taler.

På University of Utah kendte jeg en ung pige, Kathy McKay, en vidunderlig musiker, som havde lært af sine forældre, at hendes stilling i evigheden blev bestemt af hendes daglige gerninger. Hun var et forbillede for enhver, som kendte hende. En gymnast fra en anden stat blev interesseret i Jesu Kristi evangelium simpelt hen ved at betragte hende og erkende hendes renhed. Hun vidste, at hun nu var i færd med at blive det menneske, som hun skulle blive.

En anden tanke, som man behøver at tænke over, er denne: *Dagen i dag bliver måske én af dine mest betydningsfulde dage.* Vince Lombardi, én af de bedste fodboldtrænere, som nogen sinde har levet, oplærte sine spillere til at give alt, hvad de havde, i hver eneste kamp. Han forklarede: „I enhver fodboldkamp er der kun fem eller seks nøgleepisoder, der afgør det endelige udfald af kampen; men ingen ved, hvornår disse afgørende episoder vil forekomme, så vi må give alt, vi har i os gennem hele kampen for at forhindre modstanderne i at score eller sørge for selv at score."

Sådan er livet. Vi får fem eller seks, eller måske nogle stykker flere, nøgledage i tilværelsen – den dag, da vi beslutter at give alt, hvad vi er, og alt, hvad vi har, til Herren Jesus Kristus; den dag, vi finder det særlige menneske, hvem vi kan holde i hånden gennem hele evigheden; den dag, vi siger: „Ja biskop, jeg vil tjene, ligegyldigt hvor jeg bliver sendt hen." Der er ikke mange sådanne dage, men vi må leve bedst muligt hver eneste dag, så vi, når disse nøgledage kommer, vil reagere på rette måde og til slut får den evige belønning, der venter enhver af os, som er værdig.

En tredie tanke, som man bør tænke over, er denne: *Hvis ikke du reagerer rigtigt på en udfordring, er der måske ingen, der vil.* Jeg husker en ung pige i skolen, som havde en række problemer. Hun var meget fattig. Hun kunne ikke klæde sig som de andre elever, og hun var usikker og angst. Men en ung mand, som kendte hende, tog sig altid tid til at hilse på hende, når han så hende. En dag, da de skulle have eksamen i historie, sagde han til hende: „Lad os sætte os hen og læse sammen." Det gjorde de og hun forstod, at han vidste, at hun også havde en vis værdi som et menneskeligt medvæsen.

Ugerne kom og gik. En dag fortalte hun den unge mand, at han havde reddet hendes liv. „Hvad mener du med, at jeg har reddet dit liv?" spurgte han.

„Kan du huske den dag, vi havde eksamen i historie?"

„Den dag ville jeg begå selvmord. Jeg vidste, at ingen ville tage sig af det, at ingen holdt af mig. Folk lo af den måde, jeg var klædt, det, som jeg sagde, og den måde, jeg så ud. Men du var interesseret, og det er grunden til, at jeg endnu er i live." Hun er nu sygeplejerske og tager sig af andre menneskers behov.

Hvis vi tænker disse tre tanker – om at blive, hvad vi er, om nøgledage og om at bryde sig om – og tror på dem, vil vi finde det lettere at sige, hvad der burde siges, og at gøre det, der må gøres.

Jeg var kun 19 år og relativ ny som missionær i Japan; men til trods for min tro på evangeliet og mine ønsker om at være retskaffen, tvivlede jeg alvorligt på, at jeg nogen sinde kunne blive god nok til at være acceptabel for Herren.

Jeg havde mødt fristelser til at blive selvisk, stolt, ukysk, magtsyg og pengegrisk – noget som verden forstår at gøre tillokkende; og jeg følte mig svag. Hvordan kunne jeg modstå alle disse „menneskeli-

Om at elske det, som Gud elsker

Dennis R. Peterson

ge" tillokkelser? Somme tider følte jeg det, som om overholdelse af budene var en selvpåtaget spændetrøje, en unaturlig stilling, som evangeliet ville tvinge mig ind i, mens Satan blev ved med at snappe i sømmene.

Men det var, før jeg gjorde min opdagelse.

Som så mange missionæroplevelser blev denne opdagelse fremskyndet af en bestemt familie. Første gang vi kom til familien Uno, var vi chokeret over faderens måde at være på. Han skældte ud på sin hustru, og hans dejlige drenge flygtede for ham med rædsel i ansigterne. Men han hørte på os og bad os komme igen. Fem uger senere græd vi tårer, mens vi bar vore vidnesbyrd og så bror Uno lege og le med sine kærlige og elskede små drenge.

Da min kammerat og jeg tog afsted den aften, følte jeg den reneste glæde, jeg nogen sinde har oplevet, mens jeg tænkte på denne kærlige familie forenet i evigheden. Og jeg følte en skærende frygt ved tanken om, at jeg måske ikke ville være der og glæde mig sammen med dem. Jeg forstod, at mine bedste anstrengelser for at afholde mig fra synd måske ikke ville være nok, og den aften knælede jeg ned, anråbte Herren af hele mit hjerte og bad ham vise mig, hvordan man kan blive retfærdig.

Jeg fornyede hver eneste dag den bøn, uge efter uge, gennem hele min mission og også senere hen, og søgte stadig skrifterne efter et svar. Så en morgen kom det. Ældste James E. Talmage forklarer i „Jesus Kristus", at Frelseren „havde den egenskab eller evne, at han kunne synde, hvis han havde villet det – ikke desto mindre består hans sikkerhed imod falskhed ikke i en udvortes tvang, men af en indre tilbageholdenhed, der skyldes, at han har udviklet en sandhedens ånd, som stadig følger ham." (s. 140)

Det var et åbenbaringens øjeblik for mig. Jeg forstod endelig, at Kristi absolutte forsvar ikke var hans overlegne viljekraft men simpelthen, at fordi han blev næret af ånden, havde han ikke noget *ønske* om at deltage i Satans fristende muligheder. Han elskede det, som hans Fader elsker. Og efterhånden som hans ønsker blev til handlinger, afspejlede disse handlinger en spontan retfærdighed, der kom fra hans væsens allerinderste.

Jeg forstod endelig, at Kristi absolutte forsvar ikke var hans overlegne viljekraft men simpelthen, at fordi han blev næret af Ånden, havde han ikke noget ønske om at deltage i Satans fristende muligheder. Han elskede det, som hans Fader elsker.

Det var nøglen: at elske det, som Gud elsker, at gøre hans ønsker til sine egne og således komme til at ligne ham. Mit problem var, at jeg havde prøvet at handle på en god måde, mens jeg ønskede at gøre ugudelige ting. Hvis jeg kunne forandre mit hjertes ønsker, ville mine handlinger spontant blive gudelige.

Jeg fornemmede en slags håb, som jeg ikke havde følt tidligere. Jeg vendte tilbage til skrifterne, ivrigt søgende efter at lære, hvad Gud elsker. Mormon satte forklaringen i ord for mig. Hvad jeg ønskede

Børnestjernen
3/1981

Jeffrey R. Holland
Kirkens undervisningskommissær

Kaktussen, korset og påske

Vi har sandsynligvis allesammen oplevet virkeligt at have brug for hjælp. Jeg husker, hvordan jeg havde det engang, da jeg var en lille dreng. Mens vi legede på en bjergskrænt ikke langt fra vort hjem, faldt jeg lige ned i en kæmpestor kaktusplante, fuld af lange stikkende torne. Ih, hvor det gjorde ondt! De lange, tynde torne gik lige gennem mine gymnastiksko, gennem strømperne og gennem bukserne, gennem min skjorte – de gik lige gennem alting! Jeg følte mig som en menneskelig skydeskive.

Jeg stak straks i et hyl, der var højt nok til at ryste bjergene. Jeg kunne ikke bevæge mig op, ned eller ud. Ved hver eneste bevægelse jeg gjorde, føltes det, som om alle nålene trængte endnu dybere ind i huden. Jeg blev hvor jeg var og hylede!

Jeg var dengang fem år gammel, og min ældre bror, der straks kom til hjælp, var otte. Han var helt overvældet ved synet af mig og det vanskelige ved min situation. Ikke desto mindre begyndte han at pille nogle af tornene ud, men det gjorde straks smerterne værre, og jeg hylede endnu højere. Desuden blødte det så meget, når tornene blev trukket ud, at jeg efter et par minutters forløb kom til at se ud som en reklame for bloddonorer.

Til sidst indså min bror, at hans omsorgsfulde plukken torne ud var håbløs. Der var endnu snesevis af torne, og jeg skreg stadig af fuld hals. Han gjorde så det eneste, en 8-årtig bror kunne gøre. Han løb ned ad skrænten, fik fat på sin lille røde legevogn og arbejdede ihærdigt for at få den trukket op ad skrænten, hvor jeg afventede en pinefuld død – mente jeg. Ved at trække og hale og løfte – og en mængde spektakel fra min side – fik han mig ud af kaktussen og op på vognen. Og på én eller anden mirakuløs

måde, som kun børn og forsynet kender til, fik han mig ned ad den stejle skrænt i sin lille vogn.
Resten af historien fortaber sig i glemselens slør. Så vidt jeg husker fik min mor mig klædt af og renset for resten af tornene. Men hvad jeg helt *klart* husker og aldrig vil glemme, er synet af min bror, trækkende vognen og fast besluttet på at nå op til mig. Han var så bekymret, at han arbejdede fantastisk hårdt på at få mig bragt hjem. Om jeg skulle blive 100 år, tror jeg ikke noget

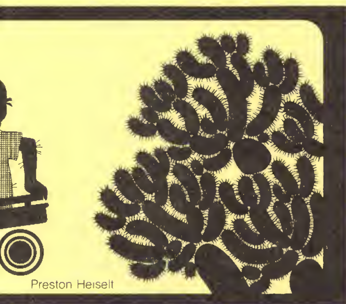

andet i forbindelse med min bror vil stå så levende for mig som det indtryk, jeg fik af ham den dag. Jeg havde desperat brug for ham. Og han var der, han kom mig til hjælp.
Påsken er altid en særlig tid for os (for mig er den den bedste dag i hele året), og vi bør allesammen prøve at huske på, at vi engang stod overfor et særdeles vanskeligt problem, hvor vi havde brug for, at nogen hjalp os. Det var et problem, der var langt værre end et

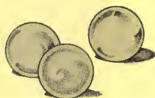
kæledyr, der var blevet væk, et ituslået stykke legetøj eller at falde ned i en kaktus.
Gennem en lang tids historie med mange oplevelser, begyndende med Adam og Eva og lige op til os selv, har det været et problem, der, hvis det ikke var blevet løst, ville have ladt os tilbage sammen med Satan og hans hadefulde tilhængere. Vi ville aldrig have kunnet blive forenet igen med vores familie, med vore venner og med vor himmelske Fader, som elsker

Preston Heiselt

os. Vi ville for evigt have været i fængsel.
Men Jesus, vores ældre broder, lod sig ikke fange af Satan. Han var stadig i sikkerhed uden for fængslets porte. På en måde, som vi nok ikke helt forstår, selv når vi bliver voksne og gamle, frigjorde Jesus os. Det var, som om han havde den eneste nøgle til fængselsdøren, og at kun han havde styrke til at åbne den. Og da han gjorde det, frelste han os, så vores familier kan blive sammen, og sådan at vi en dag kan vende tilbage til vores himmelske hjem. Men han betalte en frygtelig pris for os, en pris, som vi må give ham ære og respekt for ved at holde hans befalinger. Han led en forfærdelig død på korset. Under de frygtelige fysiske og åndelige smerter troede Jesus også et øjeblik, at han var helt alene og ikke kunne vente nogen hjælp, men alligevel lod han ikke være med at hjælpe os.
Jesus døde for os, og kun bjergene, der rystede, og solen, der formørkedes, syntes at forstå den gave, der var blevet givet. Og så skete der noget vidunderligt! En, som var død og blevet begravet, kom igen til live på en ganske særlig måde, der kaldes for opstandelsen.
I fredfyldte omgivelser i et dejligt forår og en frodig have rejste Jesus sig fra sin grav, for igen at leve sammen med vor himmelske Fader. Og på en vidunderlig mirakuløs måde gav han os den samme mulighed. Jeg ved ikke nøjagtigt, hvordan det vil ske, men jeg ved, at vi gennem Jesus har fået mulighed for at overvinde al tvivl og fortvivlelse og selveste døden. Det er det, påsken betyder for mig.
Hvert år ved påsketid vil jeg sådan ønske, at I husker på, hvor meget dejligere og kønnere alle påskeblomsterne ser ud (og føles) end de stikkende kaktusplanter gjorde, som jeg engang faldt ned i. Og jeg ønsker specielt, at I husker vores broder Jesus Kristus, som vi skylder alting, for han kom for at læge vore sår, tage vores frygt, og bringe os sikkert hjem, når vi virkelig, virkelig behøver ham.

BØNNEN

Susan Piele

Da Calvin begyndte at stamme, når blot han skulle bede om saltet, vidste jeg, at der var noget galt. Calvin havde altid haft vanskeligt ved at tale. Det var sødt, da han var to og tre år gammel, og charmerende, da han blev fem og seks. Men da han var syv-otte år gammel og stadig stammede, tog mor ham med til en taleklinik. Derefter syntes problemet at høre op, undtagen i særlige tilfælde, hvor Calvin var ophidset over et eller andet.

Calvin er min ældste bror, og jeg kan mærke, når han er nervøs for noget – til dels på grund af hans stammen, men også på grund af noget, som han siger eller gør.

Han var bekymret over at skulle være

præst og velsigne nadveren. Det er ikke, fordi han ikke ønsker at velsigne nadveren – tværtimod. Det var det, der var problemet. Calvin tager sådan noget meget alvorligt. Han ønskede ikke, at nogen, og især diakonerne på den første bænk, skulle have nogen grund til at fnise under den hellige ordinanse, selv om det kun var ad den måde, hvorpå Calvin sagde bønnen.

Calvin læser meget, og jeg går ud fra, at det er derfra, han fik ideen med at bruge kugler. En eller anden græker ved navn Demostenes plejede at deklamere højt, når han klatrede op ad stejle bakker eller at putte sten i munden og så råbe sine taler ud over havbølgernes brusen, altsammen for at lære at tale tydeligere. Jeg syntes, det var en tåbelig ting at gøre, da Calvin fortalte mig om det – han kunne jo være kommet til at sluge de sten eller sådan noget – men Calvin var desperat, tror jeg. Han vidste, at mor ville blive vred, hvis hun tog ham i at putte sten i munden, så kugler var det nærmeste, han kunne tænke på.

Jeg samler på kugler. Jeg kan ikke gøre meget med dem, men jeg elsker at betragte de forskellige farver, og lyset der skinner igennem dem. Calvin kom en dag hen til mit værelse. Han stod længe i døråbningen og kiggede på mig. Min bror har en bestemt måde at stå på, som siger mig, at han har noget på hjertet, og nu stod han netop på den måde. En høj, ung mand, måske en smule for tynd, med meget kort, meget lyst hår. Calvin elsker at spille bold om sommeren, og hans hår er tilbøjelig til at falde ned i øjnene. Der var et mærkeligt udtryk i hans øjne, da han så på mig. Jeg sad på sengen, og alle mine kugler lå foran mig. De så pragtfulde ud.

„Jenny," sagde han til sidst. Jeg så op og ventede. „Vil du sælge mig fem seks af dine kugler?" Og så blev han ildrød – fuldstændigt afslørende. Min bror rødmer altid, når han taler om noget, der er vigtigt for ham. Talespecialisten siger, at det er en del af det samme problem, der får Calvin til at stamme, og at det vil forsvinde med tiden. Indtil nu er den spådom ikke gået i opfyldelse.

Så skiftede Calvin øjensynligt mening og sagde: „Det er lige meget." Jeg tog en rød kugle op og holdt den i lyset, så jeg kunne se boblerne indeni. „Hvis det ikke er vigtigt," sagde jeg, „hvorfor vil du så købe dem?"

Han sagde ikke noget, og jeg vidste, at hvis han havde prøvet at tale, ville ordene komme frem i en lang strøm af stammen. Men han så på mig, og der var smerte i det udtryk. Så vendte han sig om og forlod mit værelse.

Senere gav jeg ham selvfølgelig nogle kugler. Hvad andet kunne jeg gøre? Jeg vaskede seks af dem, tørrede dem, og lagde dem i en æske. Så lagde jeg æsken på hans seng. Da han kom op for at spise til aften, sagde jeg: „Der ligger noget til dig på din seng, Calvin."

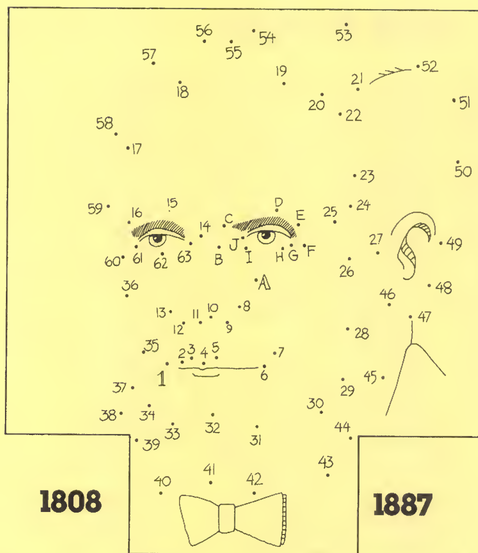
Han sagde ikke noget ved den lejlighed, heller. Men jeg kunne se på hans øjne, hvad han tænkte.

Jeg hørte ikke mere til kuglerne i lang tid. Calvin er meget forsigtig, når han ikke ønsker at nogen skal vide noget om et eller andet. Men hans fødsels-

dag nærmede sig med raske skridt. Og hver søndag, når nadveren blev forberedt, opdagede jeg, at jeg hele tiden så på min bror. Han sad klemt sammen på sin plads, og jeg kunne forestille mig, hvad han tænkte. Somme tider glemte jeg endog at lukke øjnene, mens bønnen blev bedt. Han lyttede så intenst, at det forekom mig, at han lyttede nok for os begge to.
Det, jeg allermest frygtede var, at nogen skulle sige forkert og var nødt til at gentage nadverbønnen. Når det skete, så jeg på Calvin, og jeg kunne se, hvordan det pinte ham inderst inde, og at han tænkte på den tid, hvor det blev ham, der skulle knæle og fremsige bønnen. Han havde en stærk følelse for den bøn og ønskede at gøre det helt rigtigt. Det betød virkelig meget for ham, og det vidste jeg!
En dag jeg gik nedenunder, kunne jeg høre nogen mumle, derfor så jeg mig omkring for at finde ud af, hvad der var på færde. Det kom fra vaskerummet. Jeg slukkede lyset, gik hen til døren til vaskerummet så stille jeg kunne, og åbnede den. Calvin stod ved vaskemaskinen med mine kugler i munden. Han sagde noget, men på grund af alle kuglerne kunne jeg ikke forstå ordene.
Jeg stod der længe. Men jeg ønskede ikke, at Calvin skulle vide, at jeg havde set ham, så jeg vendte mig omkring og gik ud. Så vendte jeg tilbage, idet jeg lavede så megen støj som muligt og lod, som om jeg skulle hente noget sæbe. Mumleriet standsede øjeblikkeligt, Calvin nikkede, og jeg gik igen ud og op på mit værelse. Lidt senere hørte jeg ham gå ovenpå.
Nogle uger senere blev det Calvins fødselsdag. Søndagen efter blev han ordineret til præst og fik til opgave at bede én af nadverbønnerne.
Jeg kan endnu huske, hvordan jeg sad og stirrede på ham, og hvordan lyset faldt på hans lyse hår og fik det til at skinne. Drenge skal ikke se kønne ud – eller i det mindste skal de ikke indrømme, at de er det – men Calvin var køn. Jeg var så bange på hans vegne, at jeg troede, mit hjerte skulle briste. Jeg var sikker på at hans pine ville få mig til at græde.

Pludselig så han lige på mig, og i hans øjne så jeg et udtryk, der gav mig sikkerhed for, at han nok skulle klare sig. Så faldt han på knæ, sådan som præsterne gør det, og begyndte at bede bønnen. Ingen, undtagen gamle damer, græder under nadveren, men den søndag kunne jeg heller ikke lade være med at græde. Calvins stemme var blød, men den hørtes helt tilbage i kirkesalen. Jeg har aldrig hørt nogen anden bede bønnen på den måde, som han gjorde det den søndag. Han begyndte: „Gud, du evige Fader, vi beder dig . . .” Og han gjorde ikke en eneste fejl.

Jeg sad og græd, for det var så smukt, og fordi jeg elsker min bror! Og den aften gik jeg op og fandt kuglerne, lagt tilbage på min seng.
En dag går jeg nok hen og bliver gammel, og der er ikke meget, jeg kan gøre ved det. Men selv om jeg bliver halvfems, vil jeg aldrig skille mig af med de kugler, lige så lidt som jeg kan glemme den første gang, Calvin velsignede nadveren.

JOHN TAYLOR

John Taylor var kirkens tredie præsident. I 1836 blev han og hans hustru omvendt til kirken i Canada. Han rejste i tusindvis af kilometer som missionær. I 1844 undslap han på et hængende hår døden, da Joseph og Hyrum Smith blev myrdet i fængslet i Carthage. Ude af stand til at forsvare sig mod den rasende mængde løb bror Taylor hen til vinduet for at springe ud, men han blev standset af et skud, som ramte ham i låret. En anden kugle ville være gået ind gennem brystet og have dræbt ham, hvis den ikke var blevet standset af hans sølvur, der lå i vestelommen.

Som 69-årig blev han præsident for kirken. Han virkede som sådan fra 1880 til 1887. Disse år var meget vanskelige for ham og kirken, men alligevel forblev han venlig og kærlig overfor sin familie og medarbejdere. Han indbød ofte børn til at komme til møder sammen med deres forældre, og så viste han dem sit ødelagte ur og fortalte dem historien om, hvordan det havde reddet hans liv. Han var en mand, der elskede at komme sammen med mennesker, og han havde en veludviklet sans for humor.

Bare for sjov

Beverly Johnston

De skjulte fugle

Bjørn tror han er helt alene i sit hus oppe i trætoppen, men han ser ikke de tolv fugle som sidder rundt om ham. Kan du finde dem? Find dem og favelæg dem, så de bliver synlige.

var barmhjertighed, der var „Kristi rene kærlighed". Og jeg kunne få den, hvis jeg ville „bede til Faderen *af (mit) ganske hjerte,* at (jeg) må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere". Og Mormon indbefattede også det løfte, som jeg behøvede: „Så I kan blive Guds sønner . . . og blive renset, ja, ligesom han er ren". (Moroni 7:47–48; fremhævelse tilføjet)

Jeg følte at listen over befalinger og forskrifter pludselig blev omformet af en kraft – kraften til at forandre ikke blot udseende men også følelser, kærlighed og ønsker.

Med omhu valgte jeg mit første mål. Det var ikke noget særlig stort, men det var et permanent problem. Jeg brød mig ikke om at komme i kirken. Så jeg bad morgen og aften: „Herre, velsign mig at jeg må komme til at føle det samme for vores nadvermøder, som du føler. Hjælp mig til at finde det i dem, som du vil finde. Hjælp mig til at deltage på den måde, som du vil." Og helt utrolige ting begyndte at ske. Søndag blev en dag, der var fyldt med lys; jeg opdagede at jeg hungrede efter at hilse på de andre medlemmer af kirken, at dele mit vidnesbyrd med dem, at lære af lærerne, i sang at udtrykke de følelser, jeg ikke kunne udtrykke i ord, og at deltage i nadveren, og tage af symbolerne på vor Frelsers offer med ydmyghed og taknemmelighed. Søndag blev til en sabbatsdag. At gå i kirke betød ikke længere, at jeg måtte bekæmpe min lyst til at hvile, lære, studere, stå på ski eller at fornøje mig. Nu blev det til et udtryk for retskaffenhed, kærlige ønsker.

Den enkle erfaring gav et andet skriftsted ny mening. Præstedømmets lærdomme var virkelig begyndt at indvirke på sjælen; når jeg følte Helligåndens følgeskab, og spontant holdt sabbatsdagen hellig „uden tvang", faldt velsignelserne som dug på min sjæl (se L&P 121:45–46). Efterhånden som denne forbløffende oplevelse udvikledes, voksede min tro, og jeg begyndte at få virkeligt håb om, at mine udfordringer fra nu af kunne skabe en ændring.

En anden udfordring var et menneske, som jeg måtte arbejde nært sammen med. Jeg var ikke nogen særlig beundrer af ham, og han havde tydeligt nok noget imod mig. Efterhånden som vort samvær medførte flere skænderier, opdagede jeg, at han bevidst prøvede at sabotere mit arbejde og irritere mig til at fremkalde skænderier. Jeg reagerede i henhold til det naturlige menneskes bedste traditioner, og snart var der en virkelig kamp i gang. I mine roligere øjeblikke erkendte jeg, at jeg var i færd med at ødelægge mig selv, og at Ånden forlod mig på grund af denne spænding.

Igen vendte jeg mig til Herren og bad morgen og aften: „Fader, jeg har det for-

færdeligt med den mand. Vil du ikke nok velsigne mig, så jeg kan føle sådan som du føler overfor ham." Snart efter begyndte jeg at få en opfattelse af ham, der var helt anderledes end den, jeg tidligere havde haft. Nu så jeg et følsomt, let sårbart menneske, som følte sig ensom, nervøs og bange for nye situationer. Jeg begyndte at se den store styrke, som han havde udviklet, og som havde bragt ham dertil, hvor han nu var. Men endnu stærkere kom jeg til efterhånden at føle ærbødighed og endog beundring for ham. Her var én af Guds sønner, elsket og påskønnet af Gud. Og hvem kunne lade være med at elske et sådant menneske? Ikke jeg. Det kom. *Kærligheden kom bare!* Et andet afsides hjørne af mit hjerte var blevet forandret, og Herrens løfte var blevet opfyldt.

Det har været min erfaring, at det kan tage uger, hvor man, mindst to gange om dagen, beder Herren lade sådanne forandringer ske. Men de *vil* komme, og hvis vi „stræber fremad med standhaftighed i Kristus og har et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker" behøver vi ikke at gå glip af disse følelser af glæde og fred. (2 Ne. 31:20)

Hvilke mirakler ville ikke forekomme, hvis vi følte den samme glæde ved at elske andre, som vor evige Fader føler, eller følte hans respekt for vore børn og brugte samme visdom ved opdragelse af dem? Hvis vi elskede det, som Gud elsker, hvad ville vi så føle for penge, bønner, arbejde og vore kaldelser i kirken?

Få iblandt os vil opleve den dramatiske „store forandring", som skete for dem, der hørte kong Benjamin, så de „ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt" (Mosiah 5:2). De fleste af os vil forandre os langsomt, linie på linie og bud på bud, nåde efter nåde, indtil det kan siges om os, at hver enkelt „udholdt meget, er langmodig . . . misunder ikke . . . praler ikke, opblæses ikke . . . søger ikke sit eget, . . . lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag, glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandheden; tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt" (se 1. Kor. 13:4–7)

Vi kan forestille os, at de, der vil arve celestiale troner og evigt liv, vil være dem, hvis kærlighed til det gode, det sande og det rene, er så stor og spontan, at de vil vælge det dag efter dag, selv om der ikke var noget liv efter døden. Ja, for sådanne mennesker vil det at vende tilbage til vort himmelske hjem være lige så naturligt som at vågne til en ny dag på denne side af evigheden.

ET SLAG VUNDET

Constance Polve

Mens jeg gik henad den støvede, skrammelfyldte sti til en gammel, faldefærdig rønne, blev jeg bogstaveligt overvældet af den håbløse fattigdom, jeg her mødte. Taget på det lille hus var faldet ind på den ene side. De ituslåede vinduer var delvis dækkede af gamle aviser. Glasstumper, dåser og andet affald lå overalt på gårdspladsen. Lasede blondegardiner hang skævt for vinduerne, og jeg kunne skimte soddækkede vægge og gulve indenfor. Femten eller tyve katte flokkedes om mig, da jeg nærmede mig huset. Da jeg gav mig til at banke på den vejrbidte dør, tænkte jeg tilbage på det behagelige liv, jeg var blevet vant til på Brigham Young universitetet i Provo og længtes et øjeblik efter sikkerheden der. Men nu var jeg her, praktiserende sygeplejerske mange kilometer fra Provo og ikke helt sikker på, at jeg var parat til den udfordring, jeg her stod over for.

Det var altsammen begyndt flere uger tidligere i min klasse, hvor vi havde stude-

ret folkesundhed. Som led i kurset krævedes det af os allesammen, at vi fik kendskab til praktisk udøvelse som sygeplejeelever. Jeg havde regnet med at skulle arbejde i Salt Lake City, men allerede den første dag fortalte min lærer, at der var brug for sygeplejeelever på socialkontoret i en lille by. Jeg følte en pludselig trang til frivilligt at melde mig. Jeg prøvede at holde den trang nede men jeg kunne ikke, og inden længe var jeg på vej til et nyt hjem og nye opgaver.

Dagen efter min ankomst henvendte jeg mit til to sygeplejersker på socialkontoret, de eneste to i hele kommunen. At sige at de havde travlt var at underdrive. Jeg så kartoteket med navne på hundreder af tilfælde, allesammen mennesker, der havde brug for én eller anden form for lægehjælp. Med bange anelser begyndte jeg at forstå, at der ikke ville blive tid til detaljerede observationer og undersøgelser. Jeg var simpelthen nødt til at springe ud i det og håbe på det bedste.

Min foresatte gav mig tre patienter. Hun så tankefuldt på mig, idet hun sagde: „Jeg har een til, men jeg er en smule betænkelig ved at overlade hende til dig." Hun havde en tyk, gul brevordner i hånden.

„Denne gamle dame har et alvorligt problem, og hun nægter at tage mod hjælp. Det har hun gjort i de sidste to år, og jeg er træt af at prøve at hjælpe hende. Hvis du synes, du har lyst til at prøve og lover mig ikke at blive skuffet, hvis det ikke lykkes dig, så vil jeg give dig dette tilfælde også." Jeg følte sympati for denne gamle dame, og jeg vidste, at jeg måtte forsøge.

Da jeg gennemlæste oplysningerne om hende, fandt jeg ud af, at hun var sidst i halvfjerdserne og havde beskadiget sit højre ben ved en bilulykke nogle år tidligere. Benet var ikke brækket, men vigtige årer og muskler var beskadiget og sammenfiltrede. Skønt hun havde været under behandling, var blodtilførslen til den nederste del af benet aldrig helt normaliseret. Lejlighedsvis stoppedes blodet, der samledes affaldsprodukter, som forårsagede pres på det omkringliggende væv og således blev det sunde væv i nærheden enten kvalt eller ædt bort, hvorved der dannedes knuder på benet.

Dette forhold havde plaget hende, indtil hun endelig bestemte sig til at gå til

lægen. Han var god nok men ufølsom og brutal. På grund af dette ene uheld var hun blevet meget angst og bestemte sig til aldrig mere at gå til læge. Lægen havde ikke haft mulighed for at færdiggøre sin behandling, og som resultat deraf havde hun store smerter i benet, som blev ubrugeligt. Det var dækket af store betændelsesfyldte bylder. Der udskiltes klart, rødt blod og dødt, sortgult væv, og kødet var nogen steder ved at gå i opløsning.

Den gamle kvinde var eneboer, og hendes eneste kontakt med resten af verden var en nabopige, som gik ærinder og købte ind for hende. Andre mennesker havde prøvet at hjælpe, men den gamle dame var bange af sig og ville ikke se nogen hos sig.

Alligevel var jeg den første dag, jeg kom for at se hende, ikke helt forberedt til at møde den syge, sammenfaldne gamle dame med langt, gråt, uredt hår, da hun kom til døren. Hun gav mig knapt tid til at fortælle, hvem jeg var, før hun beordrede mig ud, idet hun erklærede, at hun ønskede, at alle sygeplejersker ville lade hende være alene. Men jeg vidste, at det kunne jeg ikke. I det øjeblik jeg havde været inde hos hende, havde jeg sporet en lugt, som jeg kun havde været udsat for én gang før, men som jeg aldrig kunne glemme. Hun var ved at få koldbrand.

Min foresatte bekræftede min diagnose og ønskede mig sat fra sagen. Hun forklarede, at den gamle kvinde måske kun ville kunne leve nogle få uger, og hvis hun døde, mens en sygeplejeelev tilså hende, ville myndighederne måske udspørge mig og stille sig tvivlende over for min kompetence som sygeplejerske. Hun sagde, at hun nu ville overtage ansvaret. På én eller anden måde kunne jeg ikke acceptere, at den gamle dame skulle afslutte sit liv på en så smertefuld og ensom måde. Jeg argumenterede med min foresatte for at få lov til at prøve endnu en uge, og mirakuløst nok indvilligede hun.

Den anden dag lod den gamle dame mig komme ind, og vi talte om alt andet end hendes særlige problem. Jeg gik hjem og græd. Jeg var helt sikker på, at jeg aldrig ville blive i stand til at overbevise hende om, at hun var nødt til at søge hjælp.

Den tredie dag besøgte jeg hende igen og forklarede hende, at hun ville dø, hvis hun ikke kom under behandling. Hun syn-

tes ikke engang at være interesseret, helt vis på, at hun ikke havde noget at leve for.

Jeg vendte hjem til min lejlighed og følte mig meget nedslået. Hvad kunne jeg gøre, når hun nægtede at lade sig hjælpe? Jeg havde intet sted at henvende mig – undtagen at bede. Jeg havde bedt for hende før, men den dag knælede min veninde, som jeg boede sammen med, ved siden af mig i oprigtig og inderlig bøn, ivrigt bedende Herren om visdom og vejledning.

De næste par dage gik uden særlige begivenheder. Jeg forsøgte at have tro, og jeg bad ustandseligt. Den femte dag kom svaret. Jeg vidste pludselig, hvad jeg skulle gøre. Ingen stemme, ingen syner, ingen forslag inde eller ude fra kom til mig. Jeg vidste bare, hvad jeg skulle gøre.

Jeg lagde min plan og skyndte mig over til den gamle dames hus. Hendes øjne skinnede, da jeg viste hende den skummende brintoverilte, som jeg havde bragt med mig. Hun var fuldstændig overrumplet og spurgte, om de på hospitalet brugte sådanne smertefri medikamenter og behandlinger. Jeg forsikrede hende om, at de ville være meget omhyggelige med at gøre hendes ophold så behageligt som muligt. Jeg tog hurtigt over til hospitalet og fortalte dem om denne gamle dame, som var så bange for læger, og at hun snart ville komme.

Den næste dag var jeg nødt til at tage til Provo for weekenden. Jeg brød mig ikke om at forlade hende, men det blev gjort lettere ved en kærlig og interesseret nabo, moderen til den lille pige, som købte ind for den gamle dame. Hun var lykkelig over den forandring, der var sket med patienten. Hun lovede, at hun ville gøre alt for at hjælpe.

Da jeg kom tilbage, fandt jeg ud af, at min aldrende veninde havde fået mod til at lade sig indlægge på hospitalet. Hele hospitalspersonalet var i feststemning. Jeg skyndte mig til den gamle kvindes stue. Hendes rene, strålende ansigt hilste mig med et varmt smil. „Jeg blev indlagt på hospitalet. Du fik mig til det," sagde hun. Og så spurgte hun mig, hvilken kirke jeg tilhørte. Da jeg svarede, at jeg var sidste dages hellig, sagde hun: „Jeg vidste det. Jeg vidste, at du var blevet sendt til mig den første dag, jeg så dig. Der var sådan et lys over dit ansigt, som jeg har lagt mærke til hos andre af din tro. Jeg kunne ikke andet end sætte min lid til dig."

Prøv blot at forestille jer den glæde, som trængte ind i min sjæl! Gud havde på een uge udvirket det, som andre havde prøvet at gøre i to år. Jeg havde aldrig før kendt til en sådan følelse af lettelse. Hendes ben blev fuldstændig helbredt i løbet af tre måneder. Hendes ward reparerede og malede hendes hus og gjorde hendes have i orden som et tjenesteprojekt. Missionærerne kom og besøgte hende, og hun blev snart efter døbt.

Nu kommer hun regelmæssigt til søndagsmøderne, inkluderende hjælpeforeningens, og hun er igen glad for at leve. Hvor er jeg taknemmelig for at være kommet til at lære at kende og elske denne datter af vor Fader i Himlen. På grund af mine erfaringer med hende har jeg lært, at med vedholdende tro og indsats kan man finde store åndelige belønninger. Og når man gør det, vil man aldrig mere være den samme.

Kan du klare eksamensopgaven?

Ældste Dean L. Larsen

For ikke så længe siden interviewede jeg en ung mand, som ønskede at udføre en mission, men han havde gjort sig skyldig i nogle meget alvorlige overtrædelser i sine helt unge år. Han kom fra en aktiv SDH-familie, og han havde selv været aktivt deltagende medlem af kirken, også i den periode, hvor han havde overtrådt. Til sidst var han gået til sin biskop og havde tilstået, hvad han havde gjort forkert. Og nu havde hans liv mere end et år været fri for yderligere vanskeligheder, og han var ivrig efter at komme på mission.

Mens vi talte om hans situation og den beslutning, han tidligere i livet havde taget, og som førte til hans tvivlsomme stilling i kirken, sagde han: „Ja, jeg vidste, at det, jeg gjorde, var forkert, men jeg var

sikker på, at jeg en dag ville få forholdene sat rigtigt på plads og rejse på mission."

Selv om jeg var godt tilfreds med denne unge mands ønske om at sætte sit liv i orden og tjene Herren som missionær, var jeg bekymret over den øjensynligt forsætlige beregnede måde, hvorpå han havde tilladt sig at vige af fra den rigtige kurs for at engagere sig i en ødelæggende, umoralsk opførsel, og derpå, næsten som om han fulgte et tidsskema, der var lagt af ham selv, begyndte at udføre i praksis sin beslutning om at ville adlyde.

Hvis min oplevelse med denne unge mand havde været den eneste af sin slags, ville den nok ikke have været værd at skrive om her. Men uheldigvis er den ikke enestående. Der synes at være en stadig større tendens hos og fristelse for de unge til at prøve det forbudte i verden, ikke med den hensigt at hengive sig til det permanent men for bevidst at lade sig rive med deraf for et stykke tid, som om det indeholder én eller anden værdi, som er for betydningsfuld eller spændende til at lade forbigå. Det er én af de store prøvelser i vor tid.

Mens mange kommer over disse udflugter ind i forbudt territorium, forekommer der et stadigt voksende antal af tragedier, der medfører fordærv og ulykke for mange og med meget langvarige følger. Der findes ikke noget der hedder private synder. Selv om dens følger kan forudberegnes og fastlægges på forhånd, kan dens indvirkning ikke reguleres af den, der er skyldig i overtrædelsen. At tro noget andet er at være blåøjet over for én af de mest farlige løgne, der nogen sinde er udformet af alle løgnes ophav.

For nylig overværede jeg en afslutnings-højtidelighed i en lokal high school. De elever, der var blevet valgt til at tale for deres klassekammerater, udtrykte sig i

overensstemmelse med de store og ædle udfordringer, der lå foran dem, når de nu skulle træde over tærskelen til en voksen tilværelse. De voksne talere priste nutidens unges dyder og muligheder og talte om de horisonter, der måtte overvindes i de kommende år, de nye videnskabelige grænseområder, der skulle åbnes af medlemmer af den afgående klasse, de frygtede sygdomme, for hvilke der ville blive fundet helbreds-metoder, og de gennembrydninger i diplomati og menneskelige samfunds-forhold, der ville bringe vedvarende fred på jorden. Det var en stimulerende og inspirerende aften.

Mens jeg lyttede til de imponerende taler ved denne lejlighed, opdagede jeg, at jeg sad og formede noget, som jeg selv kunne have lyst at sige til denne gruppe unge mennesker. Jeg vidste, at de fleste af dem var sidste dages hellige. Jeg vidste, at de kom fra familier, hvor man havde en fælles stolthed over det, de havde nået. Jeg kendte også til de oplevelser, som nogle af disse unge mennesker havde planlagt for sig selv i timerne og dagene umiddelbar efter skoleafslutningen. Jeg fik pludselig lyst til at tale til denne afslutningsklasse, ikke om de storslåede, ukendte år i en tåget fremtid, hvor de håbede på at udføre så meget for menneskeheden, men om deres her og nu. Jeg ønskede at sige til dem: „Jeg er ikke så bekymret for, hvad I gør næste år eller i den næste generation; jeg er bekymret for, hvad I gør i aften og i morgen. Hvad har I planlagt? Hvor vil I tage hen? Hvad vil I gøre i aften?"

Jeg ved nu, hvor jeg nedskriver disse tanker, at der var dem i denne afslutnings-klasse såvel som i andre lignende grupper, som bevidst, med beregnet overlæg, anbragte sig i situationer efter deres afslutnings-højtidelighed, hvor de fornedrede sig selv, deres familie, deres kirke og deres himmelske Fader. Deres opførsel var ikke beregnet på at skulle blive en fast vane i deres tilværelse. Det blev bare gjort for sjov, en øjeblikkelig spænding, en udfordring. Men dens samlede virkning er ødelæggende. Resultaterne vil påvirke deres liv, og tilværelse for dem som elsker dem og har tillid til dem, på ulykkelige og uforudsete måder i uendelige tider. Mennesket vil ubønhørligt synke til et lavere stade. Nogle vil aldrig helt komme sig, og hele menneskeheden vil uvægerligt føle tabet.

For dem, der var trofaste mod den tillid, man havde til dem, og som ikke gav efter for tidens livsmønstre, har jeg den mest udsøgte beundring og taknemmelighed. I er vores strålende håb. Jeg skylder jer meget. I vil komme til at udgøre en bemærkelsesværdig forskel i det endelige resultat. I er det sidste store bolværk mod det onde, som er ved at opsluge jorden. I viste, at I ikke lader jer besvige. I er uplettede. Gud velsigne jer for det!

Jeg ryster, når jeg læser Herrens ord til sit folk i denne uddeling. „Dette er en advarslens dag og ikke en dag til mange ord. Thi jeg, Herren, lader mig ikke spotte i de sidste dage." (L&P 63:58)

Når jeg tænker på de dage, der ligger foran os, er jeg håbefuld på grund af Herrens rige løfte. Men hans advarsler gør mig bange, når jeg ser, at der indgås kompromiser.

Unge mennesker, lad os være trofaste mod den tillid, som Herren har vist os. Lad os gøre det, som vi bør gøre og opfylde de forventninger, han har til os. Det vil udgøre hele forskellen.

BLIV MISSIONÆR

Ældste LeGrand Richards
De tolvs Råd

Enhver af os øver indflydelse på vore venners tilværelse, og vi kan være missionærer, hvis vi ønsker at være det. Der burde aldrig findes mennesker omkring os, som ikke enten er medlemmer af kirken, eller ikke er blevet indbudt til at slutte sig til kirken. Der findes mange, som er direkte naboer til os, men som aldrig er blevet indbudt til at slutte sig til kirken.

Jeg var for nogle år siden i Omaha i staten Nebraska med den opgave at overvære, at det første spadestik blev taget til den bro over Winter Quarters, som skulle hedde Mormon Memorial Bridge. Der traf jeg en mand, som var distriktspræsident i det pågældende missionsområde. Han havde levet i Salt Lake City i 17 år og arbejdet på Union Pacific Railways kontor, indtil han blev forflyttet til Omaha. Han blev ikke medlem af kirken i Salt Lake City. Da han flyttede til Omaha, blev han besøgt af missionærer. Jeg spurgte ham: „Hvorfor sluttede du dig ikke til kirken i Salt Lake City?" Han sagde: „Ingen tilbød mig det nogen sinde!"

Jeg kørte med en stavspræsident mod Farmington i staten New Mexico, og den missionspræsident, som kørte sammen med os, havde boet i Ogden (i Utah) i 12 år, og han havde haft den samme erfaring. Jeg spurgte ham, hvorfor han ikke var blevet mormon i Ogden. Han sagde, at ingen havde foreslået ham det!

Jeg fortalte dette i Wyoming for nogle

år siden. Stavspræsidenten sagde, at det mindede ham om, da han var biskop i et ward. En mand, der boede i nabolaget, ringede ham op og sagde: „Biskop, tror De, at jeg er god nok til at blive medlem af Deres kirke?" Han sagde: „Det gik pludselig op for mig, at vi aldrig havde indbudt ham til at blive medlem af kirken. Så jeg traf forberedelser til at døbe ham fredag aften. Så ringede jeg til en kvinde i nabolaget og fortalte hende, at den mand skulle døbes, og om hun ikke havde lyst til at gøre det samme? Hun sagde: ,Biskop, jeg har længe spekuleret på, hvor længe jeg skulle bo i Deres ward, før De ville invitere mig til at slutte mig til Deres kirke.'"

Hør nu, man behøver ikke at være en gammel mand eller bare 19 år gammel for at være i stand til at åbne døre. I kan tage nogle af jeres venner med til aktiviteter i wardet eller seminaret, og derefter henvise dem til missionærerne – træf aftale om at missionærerne besøger dem. I vil aldrig komme til at gøre noget her i verden, der vil bringe større glæde og lykke til jer end at have været midlet i Herrens hænder til at bringe nogen ind i kirken.

Herren sagde: „Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!" (L&P. 18:15)

Jeg oplevede noget, da jeg var nede i sydstaterne, som hjalp mig til at forstå, hvad jeg tror, Herren mente. Jeg fik et brev fra en god bror i Phoenix (i staten Arizona). Han var temmelig gammel. Han sagde, at hans bedstefar var én af de første omvendte i staten Mississippi helt tilbage i 1840. Han sagde: „Siden den tid har min far og hans efterkommere givet mere end 100 års missionærtjeneste til kirken." Der var på det tidspunkt 15 af dem ude i missionsmarken, og vi havde tre af dem i vores mission.

Jeg fortalte den historie til et missionærmøde, efter at jeg var blevet kaldet til at være præsiderende biskop i 1940 – netop 100 år efter at den bedstefar havde sluttet sig til kirken. Hans sønnesøn var tilfældigt til stede, og det vidste jeg ikke. Han kom hen til mig efter mødet og sagde: „Bror Richards, det er nu 165 års tjeneste." Når man tillægger 10 til 15 år ad gangen, tager det ikke lang til at få endnu 100 år mere.

Så var det jeg tænkte: Hvis den missionær, som vadede gennem Mississippis sumpe tilbage i 1840, dengang de rejste uden pung eller taske og mange fik malaria, hvis han blot havde bragt denne ene mand ind i kirken, så ville han måske have syntes, at han ikke havde gjort ret meget. Men 100 år efter var der 165 års missionærtjeneste fra denne ene mand og hans efterkommere, uden at medregne alle de omvendte han havde på sin samvittighed

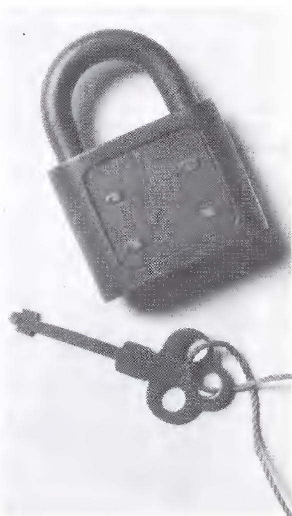
og dem, som de havde omvendt. Hvordan kan man samle sig „skatte i Himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler" (Matt. 6:20), på bedre måde end ved at udføre en sådan tjeneste?

Hvadenten I er i militæret, udfører en mission eller er blandt venner, så har dag efter dag lejlighed til at sige noget, at gøre noget, at åbne vejen – til at indbyde mennesker til at høre om denne vidunderlige sandhed. Jeg siger altid, at der findes ikke nogen ærlig mand eller kvinde i denne verden, som elsker Herren, som ikke ville slutte sig til denne kirke, hvis de vidste, hvad det er. For mig er det sandt, hvad Esajas kaldte den: „et vidunderligt værk blandt dette folk: dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper" (Es. 29:14), King James udgave). Hvis blot vi kan fange deres opmærksomhed længe nok til at vise dem, hvad kirken er, vil de tilslutte sig den.

Jeg kan godt lide at sammenligne kirken med et puslespil. Hæld alle brikkerne ud på bordet og tag én op ad gangen. Når du har set på hvert enkelt stykke, ved du stadig ikke, hvad det hele drejer sig om. Du har måske halsen af en giraf og en elefants snabel eller bagsiden af en lade; men når først det hele er sat sammen, danner det et smukt billede. Man kan ikke fjerne en eneste brik, uden at man ødelægger det.

Når man får et lille stykke mormonisme her og et lille stykke der, så ved man ikke, hvad det hele drejer sig om. Men når det hele lægges sammen, er der ingen, der kan fjerne noget fra det.

For nogle år siden fik jeg af præsident David O. McKay til opgave at tale til en gruppe præster (fra andre kirkesamfund). To kirker holdt en kongres i Salt Lake City, og tilstede var deres ledere fra Californien, Oregon, Washington, Idaho, Utah og Nevada. Jeg talte til dem i to og en halv time på deres opfordring om at fortælle dem, hvad mormonismen virkelig er. Jeg sagde, før jeg afsluttede min tale: „Da jeg var præsiderende biskop for kirken, var vi ansvarlige for kirkens byggeprogram. Vi havde planer parat for templet i Los Angeles. Vi bragte en dag disse planer til kirkens præsidentskab. Vi havde endnu ikke planerne for elektricitet og vandledninger parate, men alligevel havde vi 84 ark, hver på 75 gange 125 cm med tusinder

Du vil aldrig foretage dig noget i denne verden, som vil bringe dig større glæde end at være den nøgle, som Herren bruger til at åbne vejen for dine naboer til modtagelse af evangeliet.

LeGrand Richards

og atter tusinder af tal og tegninger og diagrammer. Det var templets åndelige opførelse, og alligevel var der ikke gravet et eneste spadestik i jorden. Alt hvad håndværkerne nu behøvede, var at kunne læse og udføre disse planer. De kunne ikke smide 25 ark væk og alligevel få en færdig bygning.

„Man kan tage disser planer og gå hele verden rundt og prøve at få dem til at passe på alle bygninger i hele verden. Der er kun en eneste bygning, som de passer på, og det er mormontemplet i Los Angeles. Men selvfølgelig kan man da finde bygninger, der har de samme materialer som i det tempelt, som f. eks. elektriske ledninger, vandinstallationer, cement og tømmer, men man kan ikke finde nogen anden bygning, som de vil passe til."

Så holdt jeg Bibelen op. Jeg sagde: „Her er Herrens tegninger. Esajas sagde, at Herren havde ‚forkyndt enden, tilforn, hvad der ikke var sket' (Es. 46:10). Det er her altsammen, hvis man ved, hvordan det skal forstås."

Jeg sagde: „I kan tage denne, Herrens tegninger, og prøve at få dem til at passe på en hvilken som helst kirke i verden. Der er kun én eneste kirke, den vil passe på, og det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Selvfølgelig kan man finde kirker, der har noget i sig, som findes i denne, Herrens tegninger, men I kan ikke finde nogen anden kirke i verden, som den vil passe helt på."

Så gik jeg videre med at illustrere. Jeg gav en mængde prøver. Lad mig blot her tage én som illustration. Jeg citerede fra Johannes 10:16, hvor Frelseren siger: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde".

Jeg sagde til disse præster: „Er der nogen af jer, der ved, hvorfor det står i Bibelen? Er der nogen af jer, der kender nogen kirke i verden, der ved, hvorfor det står i Bibelen?" Så forbandt jeg det med, hvad jeg havde fortalt dem om Josefs løfte om et nyt land i de yderste grænser af de evige bjerge (se 1 Mos. 49:26)

„I sin beskrivelse af det land bruger Moses ordet *kosteligste* 5 gange (se 5 Mos. 33:13–17)," sagde jeg. „Er der nogen af jer, der ved, hvor det land er?" Så fortalte jeg dem, hvad jeg allerede havde sagt, at det er Amerika. Jeg talte om de to optegnelser, der skulle føres. (Se Ez. 37:15–20) „Kender nogen af jer Josefs optegnelser? Er der nogen af jer, der ved,

hvorfor de er omtalt i Bibelen?" Og så fortalte jeg dem om, da Frelseren besøgte nephiterne her i Amerika, om hvordan han fortalte dem, at de var de andre får, som han havde talt om. Han sagde, at aldrig på noget tidspunkt havde Herren befalet ham at fortælle sine disciple, hvem de andre får var – kun at han havde andre får, som ikke var af den fold. (Se 3 Ne. 15:11–24).

Vi har hele sandheden, hvis blot vi ville forstå det, og at det er derfor profeter kender det „et stort og vidunderligt værk" (Es. 29:14, King James udgave). Jeg tror ikke, at I kan gøre noget som helst i denne verden, der vil bringe jer større glæde end at bringe folk til kundskab om sandheden. Vi erfarer det hele tiden i vores missionering.

Der blev omvendt en kvinde oppe i Ida-

ho. Hun kommer jævnligt for at besøge mig. Hun besøger mig efter næsten hver eneste konference. Hun er sygeplejerske. Hun gav mig en check på 500 dollars til børnehospitalet, fordi hun efter sin mands død fik besøg af én af vore hellige, som fortalte hende, hvad hun kunne forvente i fremtiden, hvis blot hun kendte sandheden. Jeg fik et brev fra hende for nylig. Hun sagde, at hun havde fundet mere kærlighed i denne kirke, end hun havde kendt i hele sit liv – endog mere end fra hendes egen mor.

Jeg fik et brev fra en kvinde i staten Alabama. Hun havde mistet sin mand. Hun er en ædel og vidunderlig kvinde. Missionærerne bragte hende sandheden. Nu skriver hun, at hun aldrig har kendt til så megen glæde i hele sit liv, som hun nu kender, efter at ældsterne har bragt hende evangeliet, og hun udfører et vidunderligt arbejde i kirken. Vi får bestandigt sådanne rapporter.

I husker måske den lille historie, som præsident Grant plejede at fortælle om den skandinaviske bror, som blev omvendt og kom over til Amerika? Han havde ikke fået meget at vide om kirken. Så biskoppen gik til ham for at fortælle ham om tiendeloven. Til sidst indvilligede han i at betale tiende. Så ønskede biskoppen noget fasteoffer. Han indvilligede i at betale. Så ville de bygge en ny kirkebygning. Manden mente, at det burde komme ud af tienden, men før biskoppen blev færdig med ham, havde han betalt sit bidrag til kirkebygningen. Og så kom biskoppen for at bede ham sende sin søn på mission. Han sagde: „Nej, dette er den dråbe, der får bægeret til at flyde over; den går jeg ikke med til." Og biskoppen sagde: „Bror Sørensen, hvem elsker du i denne verden mere end nogen anden, bortset fra din egen familie?" Han tænkte sig om et øjeblik og sagde: „Mon ikke det er den mormonældste, som kom til Skandinavien og lærte mig om Jesu Kristi evangelium?" Og så sagde biskoppen: „Bror Sørensen, hvad ville du sige til, at nogen kom til at elske din dreng på samme måde, som du elsker den missionær?" Han sagde: „Biskop, du vinder igen. Tag ham blot."

„Hvilket menneske ville jeg være, om jeg ville sælge dem ud af kirken for en million dollars?"

Man kommer bare ikke uden om det.

Præsident Anthon H. Lund fortalte for mange år siden os missionærer, da jeg rejste på min første mission, at folk ville elske os. Han sagde: „Lad være med at blive stolte i hjertet og tro, at de elsker jer, fordi I er bedre end andre mennesker. De vil elske jer på grund af det, I bringer dem." Jeg vidste ikke dengang, hvad han mente, men før jeg forlod det lille Holland, vidste jeg det. Jeg græd tusinde gange flere tårer, da jeg drog derfra, end da jeg forlod mine kære for at rejse til Holland.

Jeg besøgte sammen med min kammerat et hjem, hvor jeg havde været den første missionær, de havde haft. En lille kvinde, hvis tårer strømmede ned over hendes forklæde, så mig op i øjnene og sagde: „Bror Richards, det var svært for mig at se min datter rejse til Zion for nogle uger siden, men det er vanskeligere nu at du rejser." Så vidste jeg, hvad bror Lund mente, da han sagde: „De vil elske jer på grund af det, I bringer til dem."

Jeg sagde farvel til en mand, som bar sit lands uniform. Han var høj og havde et ty-

pisk hollandsk overskæg. Han faldt på knæ og tog min hånd i sin, knugede og kyssede den. Så tror jeg, at jeg forstod, hvad bror Lund mente, da han sagde, at de ville elske os.

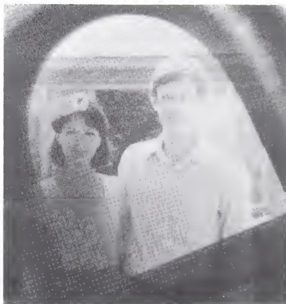
Hvis vi går langt nok tilbage, står enhver af os i gæld til én eller anden missionær, for vort medlemskab i kirken. Hvorfor skulle vi ikke påtage os ansvaret for at give det videre?

Jeg vil gerne sige jer, at når I bærer jert vidnesbyrd om dette værk, så vil det udvirke noget.

Husker I, da Peter stod foran folket efter pinsefesten, og de hørte evangeliet prædiket på deres eget sprog? (Se Ap. G. 2:37) Det stak dem i hjertet, ikke blot på grund af den filosofi, de hørte, men på grund af det vidnesbyrd, som Peter bar om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn.

Jeg siger til missionærerne, når de drager ud i missionsmarken, at de aldrig vil løfte deres stemmer for at bevidne, at Jesus er verdens Forløser, og at Joseph Smith var hans profet, og at Mormons Bog er sand, uden at Herren vil få det til at brænde i deres indre; og hvis de vil bære deres vidnesbyrd i Herrens Ånd, så vil deres ord ikke blot være en rungende malm og klingende bjælder (se 1. Kor. 13:1), men ordene vil også gennembore de ærliges hjerter – de kan alle være redskaber til at bringe folk ind i kirken.

Jeg var i New York for nogen tid siden. Jeg fortalte de hellige, som jeg mødte, at præsidenten bad dem alle være missionærer, jeg sagde: „Og vil I nu allesammen standse op et øjeblik og tænke på nogen, som I kender, som ikke er medlemmer af kirken – nogen, som I arbejder med, jeres nabo, jeres ven eller slægtning – nogen, som I kan bringe til kundskab om sandheden? De vil elske jer for det ud i al evighed.

Det ville være mere værd for dem, end hvis I ville give dem en million dollars."

Ikke længe efter fik jeg et brev fra en ung mand i Houston i Texas. Han havde været i New York for at overvære en kongres, og havde overværet det møde. Brevet lød omtrent sådan: „Bror Richards, jeg hørte dig opfordre enhver af os til at være et redskab i Herrens hænder til at bringe nogen til kundskab om sandheden. Jeg skrev et brev til min hustru og fortalte hende, at jeg havde et forslag at gøre hende, når jeg kom hjem." Da han kom hjem, fortalte han hende, hvad jeg havde sagt. Han sagde: „Der er en ung mand, som arbejder på kontoret sammen med mig. Han ved, at jeg er mormon, men jeg har aldrig fortalt ham hvorfor. Jeg vil gerne invitere ham hjem sammen med sin kone til middag en aften. Efter middag vil vi have noget at tale om."

For at gøre historien kort, skrev han et brev på 2 sider for at fortælle mig om den

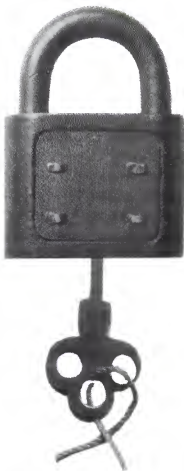
glæde, det havde været for ham at føre denne mand og hans hustru ned i dåbens vande. Jeg har siden truffet dem i Houston. Så vidt jeg ved, er han nu præsident for søndagsskolen der.

Jeg hørte en ung missionær oppe i den nordvestlige del af De forenede Stater sige, at han ikke ville bytte sin mission han der havde oplevet for en million dollars. Jeg sad bag ham og sagde til mig selv: „Ville du tage imod en million dollars for din første mission til Holland?" Jeg begyndte at tælle de mennesker, som jeg har haft det privilegium at bringe ind i kirken, og hvordan jeg har set deres drenge og piger og deres børnebørn og nu også oldebørn rejste på mission. Hvilket menneske ville jeg være, om jeg ville sælge dem ud af kirken for en million dollars? Alene én mands søn har gjort nok for denne kirke til i overmål at kompensere for havd som helst jeg har gjort.

Bror Matthew Cowley var én af kirkens store missionærer. Da han talte ved én af gudstjenesterne på Brigham Young universitetet den 12. marts 1946, sagde han følgende, som jeg gerne vil give videre til jer, fordi det så klart udtrykker mine egne følelser for det storslåede missioneringsprogram i kirken. Han sagde:

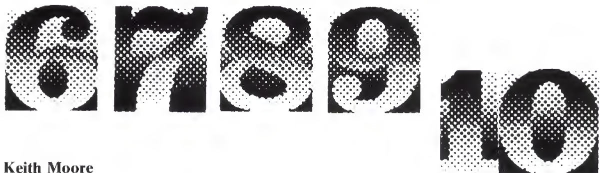
„Som I har hørt, har jeg været på to missioner til New Zealand. Jeg har gået på to universiteter, og jeg vil gerne til indledning sige, at skulle jeg leve livet én gang til og måtte vælge mellem missionerne til New Zealand og min uddannelse på de to universiteter, ville jeg vælge mine missioner til New Zealand ud fra et hvilket som helst synspunkt. ud fra spørgsmålet om uddannelse, ud fra spørgsmålet om åndelig udvikling, ud fra spørgsmålet om karakterdannelse, og ud fra en hvilket som helst anden synsvinkel, som vi kunne tænke os. Jeg ville ikke bytte dem for noget som helst andet. Og nu er jeg glad for at kunne stå foran jer, ikke som advokat, ikke som universitetskandidat, men som missionær." (*Matthew Cowley: Man of Faith,* s. 203)

Det er sådan, jeg føler. Jeg betragter kirkens missioneringsprogram som det største i hele verden, og det er et program, som vi allesammen kan engageres i, ligegyldigt hvor vi bor eller hvad vi gør – ikke blot i de ord, vi taler, men på den måde, vi lever, så vi kan lade vort lys skinne, så verden, der ser vore gode gerninger, kan prise vor Fader, som er i Himmelen. (Se Matt. 5:16)

TIENDE – DEN VIRKER

Keith Moore

For mange år siden var jeg overbevist om, at jeg ikke kunne betale tiende og samtidig betale alle mine regninger. Ja, jeg tænkte på, om ikke jeg var så fattig, at det var muligt, at jeg i Guds øjne var undtaget fra at skulle betale tiende. Når jeg tænkte på den måde, blev jeg blot endnu fattigere.

Jeg troede på evangeliet og arbejdede i mit ward, men når jeg ikke betalte tiende, følte jeg, at noget var galt. Til sidst bragte jeg personligt fem dollars hen til biskoppens bopæl, så jeg ikke var nødt til at betale porto. Det var ikke engang én procent, men det var en begyndelse. Næste måned gav jeg ham ti dollars. I nogle måneder derefter betalte jeg fem procent i stedet for de fulde ti procent.

Så gjorde jeg min økonomiske situation op. Selv når jeg betalte dette lille beløb, balancerede mit regnskab ved slutningen af måneden, hvor jeg tidligere hver måned plejede at overtrække min checkkonto og måtte betale ekstra renter derfor.

Da jeg fik bragt tienden op på ti procent og holdt den der i flere måneder, fandt jeg ud af, at til trods for, at jeg ikke fik mere i løn, så var der hele tiden ved månedens slutning alligevel en forbavsende sum penge i banken. Mine udgifter var ikke forandrede. Tværtimod var de blevet stør-

re, og det var mine muligheder for en smule luksus også. Og alligevel var der stadig en smule penge i banken, noget der ikke var sket for mig hele det foregående år.

Jeg havde fra talerstolen hørt folk fortælle historier om, hvordan de, når de betalte tiende, kom ud for rene mirakler den følgende tid. Det vil jeg slet ikke gør nar ad. Men tre gange betalte jeg min tiende, og næste dag modtog jeg en uforudset regning med posten, en gæld, som jeg helt havde glemt eller slet ikke kendte noget til. For en tid var jeg skuffet og var fristet til at give min tiendebetaling „skylden". Jeg havde endog fået så mange regninger, at jeg fortrød, at jeg havde betalt tiende og ønskede at få den tilbage. Men jeg opdagede, at efterhånden som jeg betalte de uventede regninger, havde jeg stadig penge tilbage og stadig lidt til nogle ekstra luksusudgifter. Den åndelige lov om betaling af tiende virkede tilsyneladende!

Jeg har et råd, som jeg gerne giver dem, som føler sig nedslåede og fuld af frygt for deres økonomi: Giv din biskop „en delvis tiende". Og giv så hver måned noget mere. Betal fuld tiende; jeg er helt overbevist om, at dine problemer vil løse sig selv. Det er sådan, det virker. Der er måske noget, der vil prøve at stå dig i vejen og få dig til at tvivle, men lad være med at give efter. Tillad ikke dig selv at blive skuffet eller modløs. I løbet af nogle få måneder vil du sandsynligvis være ude af dine økonomiske vanskeligheder. Du vil hurtigt komme på ret køl med hensyn til at betale tiende og du vil få fred i sindet.

